

Daniels Bog – Nummer et hundrede og treoghalvfjerds

De pavelige skygger: En afsløring af indflydelsen og hensigterne bag »Hitlers pave«

Jeff Pippenger

2024-04-03

I bogen med titlen **Hitler's Pope** begynder forfatteren John Cornwell fortællingen om den fremtidige pave, som regerede, da Hitler herskede i Tyskland, med hans bedstefar og pave Pius IX, der blev drevet ud af byen Rom. Da Pius IX flygtede fra byen Rom, forklædt som en nonne, var den eneste mand, han tog med sig, den fremtidige paves bedstefar. Cornwell behandler det nære forhold mellem de to mænd og påviser derefter, hvordan den fremtidige paves far også var knyttet til den katolske kirkes magtcentrum. Derved identificerer han det sociale, politiske og religiøse miljø i historien fra Pius IX's tid og frem til Anden Verdenskrig. Denne historiske oversigt er overordentlig informativ.

„Endnu et skridt i den pavelige selvophøjelse blev taget, da pave Gregor VII i det ellefte århundrede proklamerede den romerske kirkes fuldkommenhed. Blandt de påstande, som han fremsatte, var én, der erklærede, at kirken aldrig havde fejlet og heller aldrig ville fejle, ifølge Skrifterne. Men skriftbeviserne ledsagede ikke påstanden. Den hovmodige pontif gjorde også krav på magten til at afsætte kejsere og erklærede, at ingen dom, som han afsagde, kunne omstødes af nogen, men at det var hans prerogativ at omstøde alle andres afgørelser.“

"En slående illustration af denne forkæmper for ufejlbarligheds tyranniske karakter blev givet i hans behandling af den tyske kejser Henrik IV. Fordi denne monark vovede at tilsidesætte pavens myndighed, blev han erklæret ekskommuniceret og afsat. Skræmt af sine egne fyrsters frafald og trusler, idet de blev opmuntret til oprør imod ham ved det pavelige påbud, følte Henrik nødvendigheden af at forsone sig med Rom. Sammen med sin hustru og en trofast tjener krydsede han Alperne midt om vinteren for at ydmyge sig for paven. Da han nåede slottet, hvortil Gregor havde trukket sig tilbage, blev han, uden sine vagter, ført ind i en ydre borggård, og dér afventede han i vinterens strenge kulde, med utildækket hoved og bare fødder og iført elendige klæder, pavens tilladelse til at træde frem for ham. Først efter at han i tre dage havde fortsat med at faste og aflægge bekendelse, nedlod pontiffen sig til at tilstå ham tilgivelse. Selv da skete det kun på den betingelse, at kejseren skulle afvente pavens billigelse, før han på ny tog kongedømmets insignier i brug eller udøvede den kongelige magt. Og Gregor, opløftet over sin sejr, pralede af, at det var hans pligt at nedbryde kongers hovmod." *The Great Controversy*, 57.

Gregor VII var en „fortaler for ufejlbarligheden“, men denne latterlige påstand blev ikke gjort til officiel lære (dogme), før Pius IX, som gjorde den tåbelige påstand til fastslået lære ved det første Vatikankoncil. Læren blev vedtaget den 18. juli 1870, på dagen et hundrede og halvtreds år før den første skuffelse hos de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Det, der er oplysende ved historien, er, at da Pius IX organiserede det første Vatikankoncil og gennemførte sin lære om ufejlbarlighed, blev hans bevæggrund fremkaldt af hans had til det, der blev kaldt „modernisme“. Den var ikke forankret i den tanke, at en pave ikke kunne begå fejl, når han definerede bibelske læresætninger; den var et forsvar for pavemagtens modstand mod den indflydelse, som var blevet frembragt af den Franske Revolution. Den var rettet imod det, som i sidste ende skulle blive kendt som kommunismen.

Den Franske Revolution medførte en omvæltning i de europæiske nationers regeringsstruktur, med et særligt had til det monarki, som pavedømmet er. Det var et italiensk republikansk oprør, der midlertidigt havde fordrevet Pius IX og hans højre hånd fra Rom. Den „modernisme“, som var repræsenteret ved de forskellige filosofier, der blev frembragt af Den Franske Revolution, var Pius IX's ærkefjende, og hans lære om ufejlbarlighed var udformet til at opretholde ethvert krav, som paven fremsatte imod de modernistiske idéer, der blev frembragt af Den Franske Revolution.

Daniel kapitel elleve, vers fyrre, identificerer, at sydens konge (det ateistiske Frankrig) i 1798 tilføjede nordens konge (pavedømmet) det dødelige sår.

Pius IX's lære om ufejlbarlighed var forbundet med den krig, som er fremstillet i Daniel 11, vers 40, og fra den sidste del af 1869 til det følgende år sammenkaldte Pius IX det første Vatikankoncil, kendt som Vatikan I, med det formål at bekræfte, at paven var katolicismens overhoved, og at katolicismen var alle kirkers overhoved, således som det var blevet proklameret ved Justinians dekret i året 533.

Det Andet Vatikankoncil, også kendt som Vatican II, blev afholdt fra 1962 til 1965. Det var en skelsættende begivenhed i den katolske kirkes historie og et af de mest betydningsfulde økumeniske konciler i moderne tid. Koncilet blev sammenkaldt under pave Johannes XXIII's ledelse og fortsatte under pave Paul VI's pontifikat efter Johannes XXIII's død i 1963. Det er vigtigt at erkende den tydelige forskel mellem disse to konciler.

Det første koncil skulle fastslå det, der kaldes pavens „primat“, hvilket betyder, at paven er Kirkens øverste hersker, lærer og hyrde, ansvarlig for at bevare og fortolke troens læresætninger. Hans myndighed bestod i at definere dogmer, udstede læremæssige dekreter og afgive autoritative udtalelser i spørgsmål om tro og moral, kendt som pavelig ufejlbarlighed. Det omfatter pavens jurisdiktionelle myndighed over den universelle kirke, herunder magten til at udnævne biskopper, regulere sakramenterne og lede kirkens administration.

Det andet koncil skulle om dirigere kirken til en økumenisk enhed. Koncilerne var direkte modsatte forslag. Det konservative første koncil blev modsagt af det liberale andet koncil. Disse to fraktioner var så forskellige som nat og dag, og profetien, som tilskrives Fatimas tre hemmeligheder, identificerer en indre krig, der passende repræsenteres ved disse to konciler.

Profetien identificerer en klasse, som opretholder det forrang, der er repræsenteret ved Pius IX, som værende repræsenteret ved det, der enten kaldes den „hvide pave“, den „gode pave“ eller den „gode biskop“, og den anden klasse, som er forbundet med Vatican II, er repræsenteret ved den „sorte pave“ eller den „onde pave“ eller den „onde biskop“. Kontroversen mellem de to politiske

begreber er fremstillet, når man besøger helligdommen for miraklet i Fatima i Fatima, Portugal. Når man træder ind, er gangstien anlagt mellem en statue af en sort pave på den ene side og en hvid pave på den anden side.

Det bliver derfor en del af arven hos den mand, der til sidst skulle blive det, som bogen identificerer som Hitlers pave, at hans rødder er sammenflettet med kampen mellem modernismen (sydens konge) og det pavelige primat (nordens konge).

Det må forstås, at forfatteren til den bog, vi her behandler, var en katolik i god anseelse, og at hans erklærede formål med at skrive bogen var at kaste lys over påstanden om, at den pave, der regerede under Anden Verdenskrig, havde støttet Hitler, nazisterne eller på nogen måde havde skyld i holocaust mod jøderne og andre. Når Cornwell omtaler Pius XII's bedstefar, som var den højre hånd, der tilvejebragte Vatikankoncil I, udspilles historien om kampen mellem sydens og nordens konger i netop denne historie. Da den „republikanske“ revolution nåede Italien, fordrev italienerne i omkring et år Pius IX ud af byen Rom, og fra da af har pavedømmet, også efter at han vendte tilbage, aldrig ejet andet end de hundrede og ti acres, kendt som Vatikanstaten.

Den eneste måde, hvorpå han overhovedet var i stand til at vende tilbage til Vatikanet, var med hjælp fra franske tropper og et lån fra Rothschild-familien, de berygtede jødiske bankierer. For på en kvalificeret måde at forstå pavemagtens medskyldighed i holocaust under Anden Verdenskrig kræves en vis grundlæggende forståelse af Europas holdning til jøderne siden Kristi korsfæstelse. Bogen antyder, at antisemitisme og racisme er to forskellige holdninger, idet den hævder, at Hitlers had til jøderne var racistisk, eftersom Hitler betragtede jøderne som en lavere kategori af mennesker, hvorimod antisemitisme var hadet til jøderne, fordi de dræbte Gud. Hvad enten de er ét og det samme, eller der faktisk består en sondring mellem de to, er virkeligheden i jødernes lidelser værd at forstå.

For eksempel vil de fleste i Amerika i dag, hvis ordet »ghetto« bruges, mene, at det er betegnelsen for den fattige, nedslidte del af byen. Men betegnelsen »ghetto« henviste oprindeligt til en del af en by, især i Venedig, Italien, hvor jøder under middelalderen blev tvunget til at bo. Den første ghetto blev oprettet i Venedig i 1516, da den venetianske republik tvang jøder til at opholde sig i et afgrænset område af byen, kendt som »geto nuovo« (nyt støberi), som efterhånden kom til at blive kendt som ghettoen.

I Europa gennem middelalderen var jøder begrænset med hensyn til, hvor de kunne bo, og også hvilke erhverv de havde tilladelse til at udøve. Begrænsningerne byggede på den gamle definition af antisemitisme, som henviste til troen på, at jøderne havde dræbt Gud, og at alle deres efterfølgende problemer var blevet bragt over dem selv gennem deres egne handlinger.

I middelalderen var det en fast etableret tradition, at kristne ikke måtte udlåne penge eller modtage renter for et lån. Jøderne var fritaget for denne begrænsning, og udlån af penge blev et af de erhverv, som jøder havde tilladelse til at udøve. De jødiske bankierer, såsom familien Rothschild, var vekseljerne som følge af de juridiske restriktioner for, hvilke erhverv de havde lov til at udøve. Da Pius IX havde brug for midler til at vende tilbage til Vatikanet, blev frustrationen over ikke længere at herske over byen Rom forstærket af hans behov for at række ud til jøderne for at få

penge.

Før han blev drevet ud af Rom, syntes Pius IX at tilhøre den ene af to lejre med hensyn til jøderne og kirkens forhold til jøderne. De to lejre bestod af dem, der mente, at jøderne, hvad der end hænder dem, blot får, hvad de fortjener, og den anden hældede til at vise en smule barmhjertighed mod jøderne. Da Pius IX vendte tilbage til Vatikanet, efter at være blevet drevet bort, blev den barmhjertighed, han undertiden havde udvist før sit eksil, aldrig mere udvist. Før sit eksil havde han lukket ghettoen i byen Rom, og efter sin tilbagevenden genoprettede han ghettoen og pålagde jøderne en beskatning for at genvinde sine økonomiske tab.

Pave Pius IX's højre hånd var Marcantonio Pacelli, bedstefar til Hitlers pave. Han var en jurist, som tilhørte en særlig klasse af jurister, der støttede pavedømmet. Hans søn blev en del af den samme eliteklasse af jurister, og det gjorde hans sønnesøn også, ham, der til sidst skulle blive Hitlers pave. Efter at bogen gennemgår historien om Eugenio Pacellis bedstefar, hans far samt hans ungdom og uddannelse, behandler den den stilling, som Pacelli indtog, da han begyndte sit arbejde for pavedømmet. Som jurist, nedstammet fra de pavelige elitejurister, blev han udvalgt til at stå i spidsen for en afdeling, der specialiserede sig i kontrakter, som kaldes konkordater. I 1901 blev Pacelli knyttet til kontoret for Pavestatens Statssekretariat.

Pacelli blev udsendingen til nationerne. Profetisk set blev Pacelli det retlige kontaktpunkt, som fuldbyrdede jordens kongers utugt med pavedømmet. I 1903 blev Pius X kronet til pave. Straks begyndte han at angribe den „intellektuelle gift“, som frembragte „relativisme og skepsis“. Den mand, der ledede Pius X's bestræbelse på at udrydde „modernismen“, var Umberto Benigni, som arbejdede i samme kontor som Pacelli. Benigni udtalte engang om en gruppe historikere i verdensklasse, at de var mænd, for hvem „historien ikke er andet end et vedvarende desperat forsøg på at kaste op. For denne slags menneske findes der kun ét middel: inkquisitionen!“ For Benigni skulle en historiker, der gav udtryk for nogen som helst sympati for de idéer, der udsprang af den Franske Revolution, henrettes.

Officielt ledede Benigni pavestolens propagandaministerium, men uofficielt ledede han også et hemmeligt spionnetværk, udformet til at identificere enhver katolik, der nærede nogen sympati for den „modernisme“, som havde sin oprindelse hos sydens konge. I sidste ende frembragte hans arbejde i 1910 et direktiv, der pålagde pavestolens ansatte at aflægge en ed, kaldet den antimodernistiske ed. Den er stadig i kraft. For at være ansat i Vatikanet må man sværge had til modernistiske idéer, som vi i dag ville kalde kommunistiske idéer.

I sammendraget af Cronwells bog står der på smudsomslaget: »I århundredets første årti bidrog Pacelli, som en strålende ung vatikanjurist, til at forme en ideologi om en hidtil uset pavelig magt; i 1920'erne gjorde han brug af list og afpresning for at påtvinge Tyskland magten. I 1933 blev Hitler hans perfekte forhandlingspartner, og der blev indgået et konkordat, som gav den katolske kirke religiøse og uddannelsesmæssige fordele til gengæld for katolsk tilbagetrækning fra social og politisk handling. Denne 'frivillige' abdikation af den politiske katolicisme, påtvunget fra Rom, lettede nazismens fremvækst.«

Ved et regeringsmøde den 14. juli 1933 gav Adolph Hitler udtryk for den opfattelse, at det konkordat, som Pacelli havde udarbejdet med nazisterne, samme måned skabte for Tyskland »et tillidsområde ... i den tiltagende kamp mod det internationale jødedom.«

Cornwells bog blev ikke godt modtaget af katolikker, som nægtede at acceptere beviserne for, at Pacelli var den primære årsag til, at Hitler var i stand til at komme til magten, for Tyskland var overvejende katolsk. Pacelli havde indgået en aftale, som forhindrede det katolske forlag, katolske nyhedsagenturer og katolske skoler i fra 1933 og frem at sige noget om den retning, Hitler tog. Bogen påviser Pacellis åbenlyst antisemitiske tilbøjelighed, han som senere blev pave under Anden Verdenskrig. På grundlag af bogen kan mindst tre forhold fastslås ud fra meget pålidelige historiske kilder.

Det første er krigen mellem kongen af nord og kongen af syd, som fremstillet i Daniels bog, kapitel elleve. I denne krig er fjenderne katolicismen mod ateismen, paven mod kommunismen. Det andet punkt er, at paven benyttede nazismen som sin stedfortrædende hær mod ateismen under Anden Verdenskrig, ligesom paven benyttede frafalden protestantisme i 1989 som sin stedfortrædende hær mod USSR's ateisme. Bogen identificerer også den indre og ydre profetiske struktur, som fremstilles ved de sataniske budskaber, der udgik fra miraklet i Fatima.

Grænsekrigen ved Raphia, fremstillet i vers elleve og tolv i Daniel elleve, repræsenterer den grænsekrig, der i øjeblikket udspiller sig i Ukraine. Den gamle krig var en varm krig; den anden er den anden stedfortræderkrig, hvor de involverede stedfortræderhære er engageret i dødelig konfrontation. Raphia identificerer grænsekrigen som værende mellem kongen i nord og kongen i syd, men profetien lærer, at indtil den snart kommende søndagslov bliver Tyrus' skøge glemt, Jezabel er i Samaria, og Herodias sprang Herodes' fødselsdagsfest over. Disse tre vidner om kongen i nords rolle i denne nuværende historie er, at hun bag kulisserne trækker i trådene. De varme krige, stedfortræderkrige og kolde krige, der finder sted, mens hun er glemt, udføres af hendes stedfortræderhære.

Rusland er sydens konge, og landet er nu involveret i en grænsekrig, der finansieres af den vestlige verdens globalister, først og fremmest de progressive demokrater og RINO-republikanere (Republican In Name Only) i De Forenede Stater. Når De Forenede Stater i vers fyrre i Daniel elleve fremstilles som nordens konges stedfortrædende hær, er landets to profetiske kendetegn militær styrke og finansiel magt. De Forenede Stater udfører i Ukraine det samme værk, som det gjorde i 1989, idet det hjælper paven imod Rusland, og den stedfortrædende hær på jorden, der forsvarer Ukraine, er så fuld af nazistiske tilhængere, at selv de etablerede medier ikke kan benægte det. Rom benytter nu de samme stedfortrædende hære, som hun benyttede i den varme krig, der var Anden Verdenskrig, og i 1989, til at føre krig imod Rusland. Læs bogen: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„På samme måde, da Gud stod i begreb med at åbne kirkens historie for de kommende tidsaldrer for den elskede Johannes, gav Han ham en forsikring om Frelserens interesse for og omsorg for sit folk ved at åbenbare for ham 'en, der lignede Menneskesønnen,' vandrende

iblandt lysestagerne, som symboliserede de syv menigheder. Mens Johannes fik vist kirkens sidste store kampe med jordiske magter, blev det også tilladt ham at skue de trofastes endelige sejr og udfrielse. Han så kirken ført ind i dødelig strid med dyret og dets billede, og tilbedelsen af dette dyr påbudt under dødsstraf. Men idet han så hinsides kampens røg og larm, skuede han en skare på Zions bjerg sammen med Lammet, som i stedet for dyrets mærke havde 'sin Faders navn skrevet på deres pander.' Og atter så han 'dem, som havde vundet sejr over dyret og over dets billede og over dets mærke og over tallet på dets navn, stå på glashavet med Guds harper' og synge Moses' og Lammets sang."

"Disse lærdomme er til vort gavn. Vi må støtte vor tro på Gud, for lige foran os ligger en tid, som vil prøve menneskers sjæle. Kristus gennemgik på Oliebjerget de frygtelige domme, som skulle gå forud for Hans andet komme: 'I skal høre om krige og rygter om krige.' 'Folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige; og der skal være hungersnød og pest og jordskælv mange steder. Alt dette er begyndelsen til veerne.' Skønt disse profetier fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse, har de en mere direkte anvendelse på de sidste dage."

„Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Profetien går hastigt i opfyldelse. Herren står for døren. Snart vil der for os åbne sig en periode af overvældende interesse for alle levende. Fortidens stridsspørgsmål skal genoplives; nye stridsspørgsmål vil opstå. De scener, som skal udspilles i vor verden, er endnu ikke engang drømt om. Satan er i virksomhed gennem menneskelige redskaber. De, som bestræber sig på at ændre forfatningen og sikre en lov, der håndhæver søndagshelligholdelse, aner kun lidet, hvad følgen vil blive. En krise står umiddelbart for døren.

"Men Guds tjenere må ikke stole på sig selv i denne store krise. I de syner, som blev givet Esajas, Ezekiel og Johannes, ser vi, hvor nært himlen er forbundet med de begivenheder, der finder sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem, der er Ham tro. Verden er ikke uden en hersker. Programmet for de kommende begivenheder er i Herrens hånd. Himmels Majestæt har nationernes skæbne såvel som anliggenderne i sin menighed i sin egen varetægt." Testimonies, bind 5, 752, 753.